

[Svend Auken]

tryk af styrken i den hjælp, vi har fået udefra:

Underskuddet på betalingsbalancen var i 1982 18,7 mia kr. Det bliver i år 11 mia kr. Det er fint. Det er vi alle glade for. 10,8 mia kr. er regeringens sidste bud, jeg har sagt 11 mia kr., knap 11 mia kr., altså en forbedring på 7-8 mia kr., og det er jo fint. Men ifølge de oplysninger, Nationalbanken har givet sit repræsentantskab, tegner alene faldet i nettoenergiimporten sig for 6-7 mia kr. af disse beløb, og resten skyldes et ekstraordinært salg af skibe og et fald i de internationale rentebetalinger, som selvfølgelig også er godt, men som jo ikke har noget med regeringens politik at gøre.

Eller tænk på inflationen. Vi skal ikke trætte hinanden med tal, men lad os bare nævne ét tal: det sidste år, den socialdemokratiske regering sad, steg priserne på de råvarer, som vi er nødt til at indføre fra udlandet for at få vores produktion til at fungere, med 14,6 pct., altså en prisstigning udefra på et nøgleområde med 14,6 pct. Det første år under den konservative regering steg de med 0,3 pct. 14,6 pct. i udefra kommende prisstigninger under socialdemokratiet, 0,3 pct. under den borgerlige regering. Jeg ved godt, statsministeren om lidt vil stå op og sige: er der nogen, der tror, det var sket, hvis ikke vi havde fået en ny regering?

Et sted, man derimod kan måle virkningerne, er på arbejdsløsheden. Alle kan forstå, at når det går skidt for landet, så stiger arbejdsløsheden. Når man importerer stagnation, kriser og tilbagegang fra udlandet, stiger arbejdsløsheden. Det tror jeg alle mennesker kan forstå. Men hvordan kan man forklare, at arbejdsløsheden bliver ved at stige, at vismændene forudser 340.000 arbejdsløse i 1985, hvis den nuværende regerings kurs fortsætter – under et internationalt opsving? Vi tror, at den arbejdsløshed, vi har i disse år under opsvinget, for en stor dels vedkommende er resultatet af vores egne forkerte beslutninger, for få investeringer og regeringens modstand mod overhovedet at ville diskutere – også selv når folketinget pålægger regeringen at diskutere det – spørgsmålet om nedsættelse af arbejdstiden. Der er vel ingen, der tror, at vi kommer ud af den nuværende arbejdsløhedssituation, uden at vi kombinerer forbedret konkurrenceevne, øgede investeringer og nedsat arbejdstid.

Socialdemokratiet fremlagde i august måned i år et samlet økonomisk alternativ til den konservative politik, til nedskæringer. Vores svar på nedskæringspolitikken er imidlertid ikke overbudspolitik. Der er fem punkter i programmet: Social genopretning for svage grupper. Retfærdig indkomstpoltik for alle befolkningsgrupper. En samlet skattereform med enhedsskat for almindelige indtægter, tillægsskat for de allerhøjeste indtægter og oprydning i fradragsmulighederne. Det fjerde punkt er investeringer i nye arbejdspladser, både hvad angår byggeri, byfornyelse, energi, trafik og miljø – ny teknik, men også investeringer i mennesker, for at de kan leve med den ny teknik. Endelig for det femte og måske nok så vigtige nedsættelse af arbejdstiden efter forhandling på arbejdsmarkedet til 35 timer om ugen.

På alle disse områder har socialdemokratiet taget konkrete initiativer. Et sådant program kræver sammenhold i befolkningen, også sammenhold om en stram udgiftspolitik i øvrigt – vi skal jo tjene pengene, før de kan bruges. Arbejderbevægelsen har regnet på disse tal og har – selvfølgelig, vil mange sige – fundet frem til, at vor plan virker godt sammenlignet med den konservative vej, den konservative politik. Hvad der måske er bedre, er, at budgetdepartementet i et notat af 6. september i år kommer til det samme resultat, at på alle vigtige områder virker den solidariske vej, hvis den kan gennemføres – og det kræver selvfølgelig noget af befolkningen – bedre end den konservative vej, at den socialdemokratiske grundholdning, den solidariske holdning er bedre end konservatismen.

Den konservative politik, konservatismen, skal imidlertid ikke kun bedømmes på det, som regeringen har fået igennem i folketinget. Et nok så præcist billede får man, hvis man ser på alle de forslag, regeringen ikke er kommet igennem med. Lad mig bare i flæng nævne – ikke løsrevne ideer, men konkrete forslag, man har stillet, som ministre har været ude med: forslaget om, at alle efterlønsmodtagere og dagpengemodtagere skal ned med op til 10.000 kr. om året, forslaget om at fjerne den automatiske dyrtidsregulering for pensionister, forslaget om at sætte dagpengene for de unge og andre nye på arbejdsmarkedet ned med over 20.000 kr., forslaget om særlige indgreb over for de langtidsledige, forslaget – det skal jo ikke glemmes – om